

Ксенија Јовановић

Љубав све ѿреvasходи*

Поштовани гледаоци,

Ево нас на почетку Осмог међународног фестивала позоришта СЛАВИЈА које наставља традицију и доводи нам позоришта из Москве, Софије, Букурешта, Скопља, Загребa, Сиска, Сарајева, Шапца и Београда.

Прави љубитељ и зналац, селектор г-дин Батрић Жарковић, као прву представу доводи *Коцкаре* Гогоља, прву и можда једину представу у Београду којом ће се ове године обележити 200 година од рођења Николаја Гогоља. Селектор нам је омогућио да видимо и *Власти* нашег класика Нушића, а даљи избор иде преко Ведекинда, Чехова, Олбија – до Жалице, Дубравка Јелачића, Зорана Божовића, Давида Фараоа.

Опет ће нас обрадовати оживљавање веза са театрима из бивше Југославије, упознавање са новим генерацијама глумаца и редитеља, од којих су нас удаљиле несрећне историјске околности. Ако се подсетимо да су глумци позоришта СЛАВИЈА први после

санкција имали прилику да гостују ван своје земље, у градовима који више нису припадали нама, онда је јасно како велику улогу има приватно позориште СЛАВИЈА у културном, социјалном и политичком смислу. О томе се мало зна и мало пише, јер је ово јединствено позориште – изван политичких игара и разних продуцентских уцена.

Од када сам глумица, слушам приче о томе како за државне институције културе нема довољно средстава: ни за боље плате, ни за веће пројекте, ни за скупљу опрему, ни за гостовања. А онда се налазимо у позоришту које успева да ангажује најбоље глумце, да гостује по разним континентима, да одржава представе сваке вечери од септембра до јула, без обзира на празнике и викенде. Ово позориште под чијим смо гостољубивим кровом, не прима никакву државну субвенцију – осим ретких, занемарљивих, симболичних свота новца. Оно живи од веште пословности сопствене зараде на улазни-

* Реч на отварању осмог Међународног фестивала Позоришта “Славија”.

цама. То говори о одличној посећености. Њено величанство публика је основни покретач свих активности позоришта СЛАВИЈА и његовог оснивача и директора г-дина Батрића Жарковића.

Он и његових десетак људи раде буквално све, јер они схватају да служе публици и уметницима који доводе публику. Изгледа тако једноставно, а није. У великим државним позориштима, премијере се изводе уз мање или више нервозе, грча и тешкоћа –

иако њих опслужују стотине људи, ангажованих заувек и зато недовољно заинтересованих. Част изузецима. А такви изузеци, посвећени позоришту и уметничком чину, раде у овом јединственом позоришту.

И зато, пожелимо им да овај Осми међународни фестивал подигне још више заставу на њиховом јарболу, да је виде и поздраве из далека – јер овде интензивно живи порука из српске средњовековне књижевности, а то је:

Љубав све ђревасходи!

Љуба Тадић